

poština plaćana v gotovini.

Leto XXV.

8. februara 1929.

Cena številki 1 Dinar

Številka 2.

MARIJIN - LIST

Tisk tiskarne Panonije r. z. z o. z. v Murski Soboti, predstavnik Ludvik Norčič.

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrežuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Europe 25 Din., v Ameriko Jüžno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred, štiri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskom! Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. roznoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

V tretjeredniškoj sküpsčini v Črensovcih so darüvali v din. sledeči: Na hoštije: Mary Horvat, Cleveland, 50, Ütroša Bara, G. Bistrica 10, Klekl Jožef, Črensovci 69, *tretjeredniki*: iz Sr. Bistrice 37, - z Trnja 185-50, z G. Bistrice 54-50, z Črensovec 109-50, z D. Bistrice 52, z Žižkov 92-50, Raj Roza, Črensovci 15 Din; sküпно dano na hoštije za l. 1928-to 675 Din. — Na sirote, „Cvetje“ i drugo dobro čtenje pa ostale potrebčine tretjega reda je dano sledeče v din.: za leto 1927. darüvali: Hoiški tretjired 31, Gjura Marija. G. Bistrica 2, Horvat Treza, Žižki 5, tretjerednice z Trnja 12, tretjired od Lipe 74, Bedrnjak Matjaša dovica, Sr. Bistrica 10, tretjired Renkovci 74, tretjired Brezovica 11, tretjired D. Lendava 34, Marija Cigan, D. Bistrica, darüvala na krüh sv. Antona 50 Din; na leto 1928. so darüvali tretjeredniki iz posameznih občin v din. etak: Brezovica moški 20, Tibaot Ana 3-50, Zver Ana 1, D. Bistrica oboji 91, Trnje ženske 76, G. Bistrica oboji 130, Žižki ženske 419-50, Gomilica ženske 80, Turnišče ženske 52, Hotiza ženske 30-50, *Renkovci ženske* 56, Nedelica ženske 65, Črensovci moški 58-50, ženske 171, Žižki moški 87, Lipa oboji 30, Gumilica moški 20, D. Bistrica moški 10, Trnje moški 20, Sr. Bistrica oboji 63 dinarov. Vseh darov sküпно je 2462 Din. Stroški: V dinaraj smo plačali sledeče: lani več vödano 112.05, Klaverovoj družbi povrnjen stari dug 13, Mohorske knjige 20, 2 Bogoljuba 36, Baligač Rozi, betežnoj siroti, Žižki, 100, Gospodi vizitatori za pot pri obiski, foringo i dve meši (opravili g. kaplan za žive i pokojne vse tretjejednike) 396, 6 „Mladih junakov“ 60, 5 „Kat. Misijonov“ 60, 3 „Odmevi“ i 3 „Zamorčki“ 63, „Cvetja“ 71 falatov 710 dinarov, poštnina od Moh. knjig 1-75, zapisnik za tretjerednike z obljubov čistosti 60, na hoštije 675 dinarov. Sküпно smo vödali na l. 1928-to 2306.80 din. Na leto 1929. je ostalo 155.20 Din. Bog povrni vsemi VODSTVO.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška v Črensovcih“ so v dinaraj darüvali sledeči: 100. črep so kupili Medjimurci, med šterimi sta nabrale Čurič Treza iz Trnja i sestra Jerneja iz Žižkov 893 Din 05 par. 101., 102., 103., 104 i 105. črep so kupili dari, ki so tä više ostali i sledeči: Vinčec

Jožef, Trnje 16, Uršulinska družba, Trnje 8, Kramar Martin, Žižki 5, Žer-
 din Martin 4, Čurič Jožef 3, Čurič Treza iz Trnja i Jerneja Kranjc iz Žiž-
 kov sta nabrale v Medjimurji 893 05 Din. Darovali so sledeči: B. Man-
 gotnar 1.25, Kovačič 2.30, Jurešič 1.50, Angat 0.50, Belovič 2.50,
 N. N. 1.25, Koprijec 1, N. N. 1, N. N. 1, Barbarič, učiteljica 1, Kot-
 njak Ivan 2, N. N. 1.25, Martin Tkalec 5, Zver 1.30, Terčič 2.30, Kotnjek
 3.30, Peršič 2, Peršič 1.30, Tunsic 2, Persič 1, Persič 1, N. N. 1, Vukovič
 1.30, Slavijc 1.30, Fajfar 1.30, Klemenčič 1.30, Kolatič 0.50, N. N. 1.30,
 Jakopic 1.30, Saralin 1.30, Jakopič 2, Jakopič 1.30, Kralj 2.60, Vrbar 1,
 Sobočan 1.30, Klemenčič 2, Volčič 3, Krajncič 1.30, Holetič 2.60, Trojnar
 1, Kralj 2, N. N. 1, Krajčič 2.30, Sobočan 2.60, Kovačič 1.30, Prerok 1,
 Novinič 1, Oletič 1.30, Koprivec 1, Sinko 3, Oletič 1, Sobočan 1, Peršič
 1, N. N. 1, Hižman 1, Horvat 4, Sakač 1.30, Vrar 2, Volčič 1.30, Brnjusa
 1.30, Antoković 2, Vnuk 1, Jurovič 2, Janković 1.50, Kodba 2.50, Senkova
 2, Kosmar 2.60, Kolarič 2, Pintarič 1.30, Makovič 1.30, Spolarič 4, Janko-
 vič 1.30, Kakovec 1.30, N. N. 2, Mlinarič 1.30, Vnuk 1, Unuk 1.20, Fili-
 povič 1.30, učiteljica 5, Belovič 2.30, Zorko 1.30, N. N. 1.30, Cipot 2.60,
 Levašič 1, Žilavec 2, Juras 4, Miholič 2, N. N. 2, Peršič 2, N. N. 5, N. N.
 20, N. N. 10, Verhar 3, N. N. 5, N. N. 6, N. 5, N. 20, Gaves 4, N. N. 6, N.
 N. 5, N. N. 10, Hozjan M tjaš 3, Reška 5, Gerenčec 6, Marija Gabor 10,
 N. N. 10, N. N. 10, N. N. 10, N. N. 2, N. N. 5, N. N. 5, N. N. 4, Benčic
 5, Horvat 5, N. N. 5 Simon 4, N. N. 5, Krajčec 10, N. N. 2, N. N. 4, N.
 N. 10, N. N. 5, N. N. 5, N. N. 5, Čakovečka medjimurska štedionica 10,
 N. N. 5, N. N. 4, Dr. Lavoslav Kovač 10, Pečornik 5, Petrič 4, N. N. 2,
 N. N. 10, N. N. 4, N. N. 25, N. N. 10, N. N. 5, N. N. 10, N. N. 10, N. N.
 5, N. N. 5, N. N. 5, N. N. 5, N. N. 5, N. N. 5, N. N. 6, N. N. 10, Kukavec
 1, Herman 1, N. N. 10, N. N. 20, N. N. 5, N. N. 10, N. N. 10, N. N. 5,
 Sobar 1, Trenotek 1, Vrbar 1, Prharič 2, Kodba 1, Rijbnjek 1, N. N. 2,
 N. N. 1, Ladislav 1, Crkolič 2, Miholič 1, Bozatrst 1, Kozarec 0.50, Koren
 1, Levašič 2, N. N. 1, Magár 1, Levašič 1, Raj 1, Nemec 1, Kozar 1, N.
 N. 1, N. N. 1, Brodar 1, Nan 1, N. 1, N. 1, N. 1, Tomšič 1, Obelis 1, N. 1,
 Norperger 1, Juras 2, Stojko 2, Kodba 1, N. 2, Kocet 1, N. 1, Kamberger
 1, Novak 1, Novak 1, Kodba 2, Kobra 2, Frajmas 1, Sobočan 1, Kotes 1,
 Sanjarič 2, Sobočan 1, Lipovic 1, N. 2, N. 3, Sajnovič 2, Sakač 1, Novak
 2, Kozar 1, Horvat 1, Serbijan 1, Horvat 1, Varšič 2, Sabo 1, Kolarič 1,
 Turk 1, Kostec 1, N. 1, Kolarič 1, N. 1, Copek 1, Rok 2, Galani 2, Mar-
 šič 1, Kolarič 1, Horvat 1, N. 1, N. 2, Copek 1, N. 1, Krampos 1, N. 1,
 Lapo 5, Rojinar 1, Port 4, Trigovina 2, Toplak 1, Rop 1, N. 1, Kozar 1,
 Rikterič 2, Koren 1, Sabol 1, N. 2, N. 3, Obogi 1, Ogi 1, Ogi 1, Obogi 1,
 Obogi 1, N. 1, N. 1, Rob 1, Kozar 1, Kren 1, Kreslin 1, Kolo 1, Kozar 1,
 Vrban 1, N. 1, Rob 1, Žilavec 2, Mre 1, Kreslin 1, Mirkoja 1, Živčec 1,
 Kokorič 1, N. 3, N. 3, N. 1, N. 1, N. 1, N. 4, N. 4, N. 2, N. 5, T. B. 5, N.
 10, N. 5, N. 4, Zemljic 5, N. 4, N. 1, Kristozi 1, Jirbič 1, Jurič 1, Kristu-
 sic 1, Bogdan 1, Calofka 2, Cipot 1, N. 1, Leran 2, Kolar 2, Poznič 2,
 Jarza 2, Bersi 1, Žilavec 1, N. 2, N. 2, Palnic 2, Malovič 2, N. 1, Kranakar
 1, Krampar 1, N. 1, Seršin 1, Rijbnjek 1, Poznani 10, Obogi 1, Gostilna 2,
 N. 2, Barab 2, Koncec 2, Kersa 2, Sabat 1, N. 2, N. 3, N. 1, Agi 1, N. 1, Obogi 1,
 Skitlar 1, Skod 1, Bop 1, Kozar 1, Kren 1, Kreslin 1, Kolo 1, Kozar 1, Vrban 1, N. 1,
 Brb 1, Žilavec 2, Mre 1, Kreslin 1, Mirkoja 1, Ziva 1, Kokout 1, N. 3, N. 3, N. 1, N.
 1, N. 1, Koštric Jožef i Tibaot Martin nabrala v Žižkih 30 Din. Darovali so:

Gruškovnjak Kata 10, Ritlop Štefan 10, Fotivec Ivan 10. Horvat Janoš i Horvat Marko nabrala v Trnji 293 Din 80 par. Darovali so: N. 5, Dominiko Veruna 10, Horvat Ignac 10, Lejko Martin 5, Žoldoš Marko 2.50, Hozjan Ignac 1⁴ Sobočan Štefan 2.50, Gabor Janoš 5, Hozjan Martin 2.30, Horvat Jožef 2, Zadavec Štefan 2 Hozjan Kata 1, Jantel Štefan 10, Prša Andraš 3, Sarjaš Ignac 5, Vinčec Martin 5, Mlajši Vinčec Jožef 100, Denša Jožef 10, Tkalec Ana 4, Rengeo Vili 1.50, Vinčec Jožef 10, Hanc Štefan 2, Copot Marija 2.50, Horvat Štefan 10, Sobočan Jožef 5, Hozjan Štefan 2, Horvat Marija 1, Kolarič Štefan 20, Hozjan Jožef 2.50, Sarjaš Štefan 4, Škorjanc Franc 5, Kolarič Mihael 10, Lebar Ivan 10, Bernar Kata 2, N. 1, Doma Jožef 5, Horvat Marko 10, Horvat Marija 3, Stanko Treza 8 kg prosa, Sarjaš Treza 2, Emanuel Bader, Turnišče 50, Hauptman Anton posestnik, Sv. Križ pri Maribori 100, Franc Gorjanc i Cie, Kranj 50, Vinko Rezman, župan, Radovljica 200, Peter Vogrič Slemen p. Selnica ob Dravi 25, interes v Soboti za 1. 1927 i 1928. 390 Din.

OBRAČUN.

Dohodki.

Od 11. juna 1. 1926. to je od goda Srca Jezušovoga, kda smo začeli to delo za sirote i do 31. dec. 1. 1928 smo dobili 126 683 Din 73 p.

Ta šuma se etak deli:

Vzeto posojilo	13.500 Din
Vrnjeno posojilo nam	600 "
Dari (109.061 Din 15 p.) i obresti od darov	
(3272 58 Din) pa prvi deo rende od njiv (250 Din)	112 583 Din 73 p.
Skupno	126 683 Din 73 p.

Stroški

Od 11. juna 1. 1926 do 31. dec. 1. 1928 52512 Din 67 par

Ta šuma se etak deli :

1. Njiva	18600 "
Blagajniški dnevnik	116 "
Pri vožnji zemlje na kupljeno njivo težakom	320 "
Interes od na posodo vzetih penez 1. leto	541 " 87 par
Zadnja rata za 1. njivo	900 "
2. njiva	10000 "
štambiljka	44 " 50 par
prenosnina pri kupili zemlje	3019 "
čeki	217 "
vrnjeno posojilo	13500 "
interes od posojila 2. leto	573 " 75 par
posojen penez	600 "
foringe i vaga za krumpke	625 "
posojen, še ne vrnjen penez	800 "
posojen, še ne vrnjen penez	893 " 05 par
tiskanje nabiranih pol, kuverti	1762 " 50 par

Skupno

52512 Din 67 par

Na 1. 1929 je ostalo čistoga

74171 Din 06 par

Oča sirot, povrni vsem darovnikom obilno.

ODBOR.

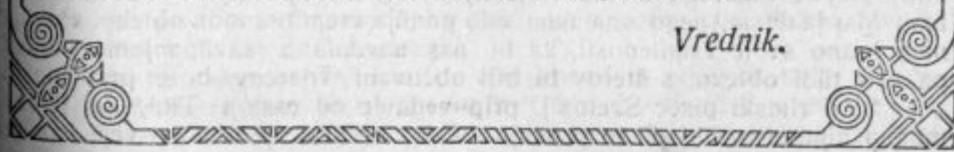
DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Veseli glasi.

V toj mrzloj, ledenoj Slovenskoj Krajini je roža ljübkoga veselja precvela! Čistejša je ta roža od beloga snega, ki kaplje iz čiste, nevtepene nebe! Lepša je ta roža od sunčnoga traka, ki se igra z našim imnjatim polom! Vekše veselje vzbüja ta roža, kak je glasijo radostni glasi svatov! Ljübljenejša je ta roža, kak je ljübezen, štera veže vküp srca mladoženca i mladožene!

Ta roža veselja je ljübezen do Bl. D. Marije, pred šterov se odpirajo vrata katoličanskih hiš v Slovenskoj Krajini. *Marijin List* se mogočno širi! Kak se veseli toj ljübezni svoje dece nebeska mati! Katoličanski Slovenci Slov. Krajine i cele Slovenije, naj ta roža veselja v vsakoj katoličanskoj slovenskoj hiši precvete!

Vrednik.

Dika Marijina.

Spisao : Sv. ALFONZ LIGOURIJ.

Ali se nam je bojati, ka Marija ne bi pomagala grešniki zato, ar vidi njegovo veliko grešnost, ali pa nas naj svetost in visoka čast te velke Kralice navda s strahom? Ne, pravi sv. Gregor, kelko je ona vzvišenejša in sveteljša, telko je milostivnejša in telko bole vsmiljena grešnikom, ki majo voljo, ka se pobošajo in pri njoj iščejo pomoči.

Zenielski kralji in kraljice navdajajo svoje podložne s strahom; kak in zakaj pa bi se mogli bojati, pravi sv. Bernard, nevolni, ka se v svojih

nevolaj ne bi obrnoli k toj Kraljici milostivosti. Vsakši najme, šteri k Njoj pribeži, ne najde na Njoj nikaj čemer-noga i nikaj strašnoga zato, ar ona sprejme vsakšega z milosrčnostjov i dobrotljivostjov. Ne samo, ka nam Marija davle, nego ona nam cilo ponūja vsem hrano in obleko. Ponūja nam hrano svoje vsmilenosti, ka bi nas navdala z zavūpanjom, ponūja pa nam tūdi obleko, s šterov bi bili občuvani vdarcov bože pravičnosti.

Stari rimski pisec Svetonij pripovedavle od casara Tita, ka je ne mogeo nikoni odbiti nikše prošnje. Cilo večkrat je obečao več, kak se je moglo pričakūvati in je tistim, šteri so njemi to naprej vrgli, odgovoro,

ka eden knez nesme nikoga, komi je dovoljo ka stopi pred njega, odpustiti brez zadovolstva. Tit je te reči pravo iz lastne hvale. Njegove reči so bile ali neistinite, ali pa je svojega obečanja dostakrnt nej izvršio. Naša Kraljica pa nemre povedati nikaj neistinitoga, ona lahko svojim častilcom dosegne vse, ka želejo. Poleg toga pa je njeno srce tak napunjeno z ljubeznivostjov in dobrovolnostjov, ka njoj je nemogoče, ka bi koga odpustila od sebe nezadovolnoga. Kak bi bilo to mogoče, je lepo pravo sv. Bernard, ka bi se Ti, nebeska Kralica, štera si mati vsmilenosti, branila priti na pomoč nevolnim? Šteri je potreben vsmilenosti, če ne tisti, ki je

Lepa romarska Marijina cerkev na Brezjah, kama vsako leto hodijo na božo pot jezeri Slovincov. Tudi naš narod že dobro pozna to lepo Marijino svetišče. Če v nevolaj? Ti si mati vsmilenosti, jaz pa sam najnevolnejši grešnik. Če pa mam jaz po tom več pravice, ka bom tvoj podložnik, moraš tudi za mene skrbeti bole kak za vse druge.

Vsmili se nas zato Ti, Kralica vsmilenosti in misli na naše zveličanje. S svetim Gregorom se obračamo k Tebi: Ne dopusti, sveta Devica, ka bi se moglo praviti, ka si zavolo vnožine našij grehov nej zadosta zmožna, ka binam pomagala, ar je Tvoja moč in Tvoja vsmilenost tak

velka, ka se njoj nemre nikša vnožina grehov protistavlati. V istini, nikaj se ne protistavlja Tvojoj moči, ar Tvoj in naš Stvoriteo vzeme vsako čast, štero skažemo tebi, Njegovej Materi, za svojo čast; on najme, pravi na dale te svetnik, misli, ka s tem spunjave dužnost, če izpunjavle Tvoje prošnje. S tem je sveti Gregor šteo povedati, ka je Marija dužna svojem Sini, dužna neizmerno zahvalnost, ar jo je izebrao za svojo Mater, da pa le Boži Sin svojoj Materi dužen dati z ednim zahvalnost, ar Njemi je dal Njegovo zemelsko življenje. Zato pa jo Jezuš, ka bi spunjavao svojo dužnost do Marije, posebno časti s tem, ka vsigdar posluhne vse njene prošnje. Telko vekše more biti zato naše zavüpanje do te Kralice nebes, ar znamo, kelko ona premore pri Bogi in ar je puna vsmilenosti, tak ka nega nikoga na sveti, ki njemi ne bi bila izkazana dobrotlivost in naklonjenost Marije. To je razodela preblažena Devica svetoj Brigiti, gda njoj je pravila ete reči: „Jaz sem Kraljica nebes in Mati vsmilenosti, radost pravičnih i vrata, štera vodijo grešnike k Bogi. Nieden grešnik na zemlji je nej tak nesrečen, ka ne bi bio deležen moje vsmilenosti, ar vsaki, či že po mojem posredüvanji ne dobi drügo, dobi bar milost, ka ga hüdi düh menje sküšavle, kak bi ga ovak sküšavao“. Nišče je naime nej telko obrnjeni od Boga, ka se ne bi povrno k Bogi in bio deležen njegove vsmilenosti, či se obrne za pomoč k meni, zvün tistij, šteri so od Boga do cela zapüščeni (pod tem se razmi poslednja zavrženost od Boga, ki zadene proklete). Vsi me zovejo Mater vsmilenosti. Zaistino, vsmilenost boža do lüdi me je napravila tak vsmileno in zavolo toga je samo tisti nevolen in bo ostao vekivečno nevolen i zavrženi, šteri je pri meni nej iskao pomoč, čiravno je znao, ka mam telko pomilüvanja, ka nikaj drügo ne želem, kak pomagati grešnikom.

Obrnimo se zato vsigdar k njoj in či želemo biti zveličani, vržimo se pred noge naše sladke Kraljice pa jo prosimo pomoči. Či nas misli na na naše grehe strašijo in nam vzemejo moči, razmišlavlmo, ka je Marija postala Kraljica vsmilenosti zato, ka bi s svojov pomočjov rešila najvekše i najbole zapüščene grešnike, šteri se k njoj obrnejo za pomoč. Po reči njenega božega zaročnika so grešniki njena nebeska korona: „Pridi z Libanona, moja zaročnica pridi, ti boš koronana— z ležišča oroslanov, iz bregov leopardov“ (Vis. pesem IV. 8). Ka drügo bi naj značile te vnožine divjij zveri, či ne nesrešne grešnike, šterij düše so ležišča grehov, ki so najvekše grdobiye, štere se morejo misliti. Ravno od tej nesrečnij grešnikov, šterim si Ti, Marija s svojov priprošnjov pomagla do odküplenja, boš Ti, velka kralica Marija, v nebesaj koronana“, pravi sveti opat Rupert. Njihovo zveličanje bo najmre Tvoja korona; korona, štera se spodobi za Kralico vsmilenosti. To istino potrjuje tüdi eta priika:

Iz življenja sestre Katarine z reda avguštink se pripovedavle, ka je v tistom kraji, gde je živela ta boža služabnica, bila edna oseba, štera se je zvala Marija. Ta oseba je v svojoj mladosti bila velka grešnica pa je ešče na starost živela v nespokorjenosti in pokvarjenosti tak, ka je bila odegnana s svojega rojstnoga kraja pa se je podala daleč od domačije v edno votlino, gde je nazadnje žalostno, od vsej zapüščena in brez svetij sakramentov mrla. Zavolo toga so jo zakopali kak mrtvo živino vöni na njivaj. Sestra Katarina je mela šego, ka je kak najbole priporočala Bogi düše mrtvij, gda pa je zvedila za žalostno smrt te nesrečne stare žene, je nej mislila na to, ka bi za njo molila, ar je kak vsi drügi tüdi ona mislila,

ka je ta nesrečnica gvišno pogubljena. Že so minola štiri leta, gda njoj se je ednok prikazala edna duša iz vic (purgatoriuma) štera njoj je pravila: „Draga sestra Katarina, čuj kak žalostna je sodba mojega življenja. Ti si preporočala Bogi duše vsej mrtvih, samo na mene si se ne štela spomniti.“ „Što si ti, pitala jo je Katarina. „Jaz sam“, je odgovorila duša, „tista nesrečnica Marija, štera je mrla v onoj votlini. „Kak je to mogoče? pitala jo je nadale Katarina, „jeli si se ti rešila pogubljena?“, „Ja“, odgovorila je duša, „po vsmilenosti Marije sam postala blažena. Kak je to mogoče? Gda se mi je približavala smrt in sam razmišlavalala od svojij grehov in svoje zapuščenosti, sam se obrnola na Mater Božo z etimi rečmi: Moja Kralica, Ti si pribežališče vsej zapuščenih, glej zdaj sam od vsej zapuščena, samo Ti si moje vüpanje, samo Ti mi moreš pomagati, vsmili se me. Po tom mi je najsvetejša Devica izprosila milost pravoga požalüvanja pa sam mrla i sam bila rešena večnoga ognja — moja Kralica mi celo izprosila milost, ka sam dobila vekše bolečine pa sam se prle očistila kak bi se mogla ovak čistiti, zdaj mi je šče samo potrebno nikelko svetih meš, pa bom mogla vice zapüstiti. Zato te prosim, daj te imeše za mene služiti in ti obečam, ka bom pri Bogi in Mariji prosila tieb pomoč. „Sveta Katarina je včasi dala služiti telko meš in nikelko dni po tom se njoj je prikazala tista duša svetlejša kak sunce pa njoj je pravila: Zahvalujem ti, Katarina, glej zdaj idem v nebesa, gde bom vekivečno oznanjüvala smilenost božo i za tebe molila.

Molitev: O Mati mojega Boga, najsvetejša Devica Marija, približavlem se k Tebi, Kraljici nebes in zemlje in se vržem kak sirmak pun nečistoče in ran pred Tvoje noge. Prosim Te, ka svoje milost pune oči obrneš s trona Tvojega veličanstva na mene nesrečnoga grešnika. Zato Te je Bog obogato, ka bi pomagala nevolnim. On te je celo povzdigno za Kraljico, ka pomagaš nevolnini. Pogledni zato na mene in ne dopüsti, ka bi prle odišao od Tebe, kak me ne spreobrneš iz grešnika v svetnika. Spoznam, ka sam toga ne vreden, spoznam, ka sam zavolo svoje nezahtvalnost ne zaslužo, ka ostanem brez vsakše milosti, štero sam dosega-mao prijemao od Boga po Tvojem posredüvanji. Ti pa si Kraljica vsmilenosti in zato ne gledaš na zaslužek, nego Ti iščeš nevolne, ka bi pomagala njihovim nevolam.

O vzvišena Devica, jaz znam, ka si Ti, ki si Kraljica sveta, tüdi moja Kraljica, ali jaz želem, ka me brez pogleda na to v posebnój meri posvetiš Tvojoj službi, tak ka boš ščista po Tvojoj voli z menov ravnala. Zato te prosim, ka me do cela vodiš po življenja poti. Ne prepüsti me nigdar meni samomi. Ravnaj z menov i ne prepüsti me samoga. Povej mi, ka naj delam, delaj z menom ka želeš, kaznüj me tüdi, či te ne bi poslušao. Štrof, šteroga mi Ti naložiš, mi bod egvišno v najvejši blagoslov. Vekša sreča je biti Tvoj služabnik, nego meti celi svet. Tvoj sam, reš-me, vzemi me, Marija kak svojega služabnika in dosegni, ka bom zvei ličani. Ne želem dale pripadati samomi sebi, darujem se Tebi. Čiravno sam dosegamao bio v Tvojoj službi slab, ar sam zamüdo dosta prilik, ka bi Te častio, pa vseedno želem biti nadale zdrüžen s Tvojimi služabniki, ki Te najbole lübijö in so Ti najvernejši. Ne, jaz neščem, ka bi Tebe, lübezniiva moja Kralica, što drügi bole lübio in častio kak jaz. To ti ob-lübibim i se zavüпам, ka bom svojo oblübo s Tvojov pomočjov tüdi držo. Amen.

Bodi popolen.

Začnimo s trdim in stálnim nakanenjom, ka se ščísta vdámo Bogi in vdáno zagotávlájmo, ka je to naša srčna žela, ka bom samo njegovi brez vsakšega zadržka. To nakanenje pogosto obnaviajmo. (Sv. Frančišek Sal.)

To je bio pripomoček, šteroga je telko preporočao sv. Filip Neri in šteroga se je on stalno držao, naime, ka je dobra nakanenja vsigdar obnavlao.

Sv. Frančišek Saleški se je od časa do časa zamislo v svojo dúšno vest in je pri tom probao zbúdití vsigdar bole vročo željo, ka bi Bogi slúžo.

Sv. Ivan Berhmans je včasí, kak je vstopo v sveti red, skleno, ka de sveto živo in je ostao stalen v vsem, ka njemi je slúžilo v to nakanenje. Poleg toga pa se je ešče vsakši den trúdo, ka svojo gorečnost v tom pogledi povekša.

V ednom ženskom samostani je ednok eden redovnik držao dúhovne vaje za sestre. V tom samostanj je živcla túdi edna sestra, štera se je ne dosta brigala za svoje dúševno poboljšanje pa se je ne štela vdeležiti dúhovni vaj. Komaj po vnogij drúg prošnjaj se je vdeležila in je že v prvom premišlavanji od namera in konca človečega življenja bila tak prevzeta, ka je včasí po premišlavanji pravila redovniki: „Želem kim prle postati sveta“. Te reči je napisala na ceduljo in jo prikelila na podnožje razpela v svojoj sobi. Od toga časa je bila tak pobožna, ka so po njenoj smrti opisavali njeno lepo življenje.

Kak me, o Bog, osramoti pobožnost Tvojij svetnikov! Dosta dobrij nakanenj sam skleno, ali kak se mi vidi, vse sam pozabol!

Molitev: O moj prelúbteni Zveličíteo, šteri si nigdar ne pozabo, ke mi skažeš milosti, glej túdi jaz od zdaj nadale ne pozabim več na Tebe. Obnavlam trdno nakanenje, ka bom Tvoj, ka napravim vse za Tebe in posvetim vse Tebi. Blagoslovi me v te namen z najbogatejšim blagoslovom Tvojega najsvetejšega Srcal

„O sveta Marija, zemlja blagoslovljena, iz štere je zišo sad zvoljenih, i vino, ki rodi devojke, pravi sto tistoga pokladnoga krúha, šteri je z nebe prišao i šteri ma v sebi vso radost i sladkost. Prosi za mene, da se okrepim s tem zveličavnim krúhom, gda me moči zapústijo, da po njegovoj moči hodim tam, kde Blaženi več ne gladújejo, niti je ne muči nevolá“. (Prec. Man.)

Sv. Ignacij.

(Febr. 1.)

v. Ignacij je živo na konci prvoga i v začetki drugoga stoletja po Kristuši i je bio püšpek v Antiochiji i Scipiji. Antiochija se je zvala, „Kralica Jütrove dežele“ zavolo svoje lepote i velikosti. Bila je za Rimom najimenitnejše i najvekše mesto v rimskom casarstvu. Prvi püšpek Antiochije je bio sv. Peter apoštol, njegov naslednik pa sv. Ignacij. Kak nam poroča Sv. Pismo, vernike so prvič v Antiochiji začeli zvati za krščenike“.

Staro poročilo trdi, da je Ignacij bio tisto dete, štero je Jezuš na roke zdigno i apoštolom pokazao za zgled, ka če ne bodo tak ponizni i prosti kak to dete, se ne zveličajo. Poznao je sv. Janoša apoštola i kak te je goreče ljübo Jezüša. Njegova gorečnost do Jezüša je mela te uspeh, ka gda se je začelo preganjanje krščenikov pod časom Domitianom, niedna njegova ovca od vere neje odpadnola.

Za Domitianom je casarski prestol zasedo Trajan. Te casar je toti ne divjao proti krščenikom kak drügi, njegovi predniki i nasledniki, a sovräžo je te. Iz sovraštva do njih je izdao to naredbo na Plinija, casarskoga namestnika v Brithyniji: „Krščenikov ne trebe iskati, če se pa sodnijsko naznanijo i preiščejo i se kršćanstvi neščejo odpovedati, naj se kaštigajo.“ Ta sovraštva puna odredba je dala casarskim častnikom povod, da so krščenike preganjali i vmarjali. Tak so vmorili v Jeruzalemi sv. Simeona püšpeka i drüge i tak je sprejeo smrt tüdi sv. Ignacij. Leta 109. je bio na smrt obsojen i iz Antiochije v Rim odpelan, da tü piestane mantrniško smrt. Potüvao je 11 mesecov. Z toga potüvanja je poslal več pisem punih bože lübezni i vdanosti do cerkve na razne püšpekije. Sedem je teh pisem. V pismi na vernike v Smyrni piše: „Kde je püšpek, tam more biti tüdi ljüdstvo, kak je tam, gde je Kristuš, katol.čanska Maticerkv“ (VIII. 2.) Vojaki so ga držali na verige vklenjenoga i k sebi privezanoga. I čeravno je bio pun dobröte do njih, so kak zverina grdo ravnali z njim. Pa on vse to mirno i veselo pretrpi, mirno, bogovdano se pašči proti svojemü dli, da življenje dá za Jezüša. Kak čista vretina so njegova pisma, iz šterih i vu šterih se vidi velikost i plemenitost njegove svete düše. Pismo do Rimlanov je pa puno ljübežni do Jezüša. Pridihavajmo te dišče vrstice: „Po mojih molitvaj sem dosegno, da bom mogo viditi vaš sveti obraz; ešče več sam dobo, kak sem želo. Kak Kristušov rob vas bom, kak se vüпам, pozdravo, če mi Kristuš to miloščo da, da do konca tak ostanem. Začetek je bio dober, naj me samo nišče ne zadržava, ka dobim svoj deo, šteri mi je shranjen. Jedino vaša ljübezen je tisto, šteroga se bojim. Nikdar ne bom lepše prilike meo, da se združim z Bogom i nikdar ne morete si bošega napraviti, kak če me nete šteli rešiti. Če se vi nete za mene goremajii, bom položo svedočanstvo za Boga. Püstite me, da darüjem, oltar je pripravljen . . . Dobro je to, če nas svet vniči vu Bogi, s tem v njem stanemo . . . Nikaj neje lepoga, ka je tü. Odtistimao, ka je Jezuš Kristuš, naš Bog, z Očom združén, se sveti on v vekšoj diki. Kršćanstvo neje delo

skrivnosti, nego velikosti, zato je pa sovraži svet. Pišem cerkvam, ka vmreti ščem za Boga, ače mi vi to ne zabranite. Jaz vas zarotim, ne kažite mi te loške smilenosti. Naj sam hrana zverinam, ka po njih Boga zavžijem. Jaz sem boža pšenica, zobovje divje zverine me more semleti, da postanem čista Kristušova hoštija. Bodite dobri do njih, do teh zverin, naj bodejo moj grob, naj nikaj ne ostane z mojega tela i da ne bom nikomi na nevolu zavolo sprevoda. Te sam jaz pravi Kristušov vučenik, če svet nikaj ne vidi z mene. Že zdaj se borim jaz z divjimi zverinami (vojaki, ki so ga gnali) . . . Vadim se na borbo z divjimi zverinami, stere me čakajo“.

I včakale so se svetoga starčka. Trajan je premagao Dake kre Donave i njihovo državo podvrgo svojem i casarstvi. V spomin te zmage je dao skoz 123 dni slovesnosti obhajati. Pri teh je življenje zgubilo deset jezero borcov (gladiatorov) i edenajset jezero zverin. Pri teh slovesnostih je prišo na red tudi sv. Ignacij s svojimi tovariši. Sveti Zozin i Ruf sta 18. decembra pretrpela mučniško smrt, sveti Ignacij pa 20. dec. Vsi l. 107 po Kristuši. Na Ignacija so oroslanje skočili i ga, kak je želo, taki raztrgali. Samo par vekših kosti so nehalil štere so rimski krščeniki pobožno vkūspobrali, pri njih se jokali i Boga hvalili, ka njim je dao v svetom Ignaciji pravoga pastira, ki je življenje dao za Boga, da reši nje.

Iskrice.

Zaročnik.

Sveta Jedert je bila hči vojvode Pipina iz Brabanta. Lepe telovne postave je bila, ešče lepša pa je bila njena čista duša.

Nekoga dne pride krao Dogobert k njenomi oči v gostijo. Med njegovimi sprevalci je tudi bio b'agi mladenec, sin dežel'noga oblastnika iz Austrije, ki se je v mlado Jederto zaljubo, kda jo je zagledao. Poželeo si jo je za ženo vzeti. Za posredūvalca si je zvolio svojega krala, ki je resan Jedertinovomi oči razodeo željo mladēnca.

Krao nato Jederto pozove, ki se je za par minot v sprevodništvi svoje matere postavila pred krala. Krao njoj pokaže mladēnca, ki jo žele v zakon meti, i jo pita, če ga šče meti za svojega zaročnika? Dostojno se Jederta pred kralom pokloni i odgovori pon zno, pa resno: „Zvolila sam si že zaročnika, tak lepoga, da je lepota vseh stvari v prispodablanji njegove lepote samo mali blisk njegove večne lepote; zbrala sam si tak bogatoga zaročnika, da je neba i zemla s vsem veličanstvom njegovo imanje; tak imenitnoga zaročnika, da ga angelci trepetajo častljo.“ —

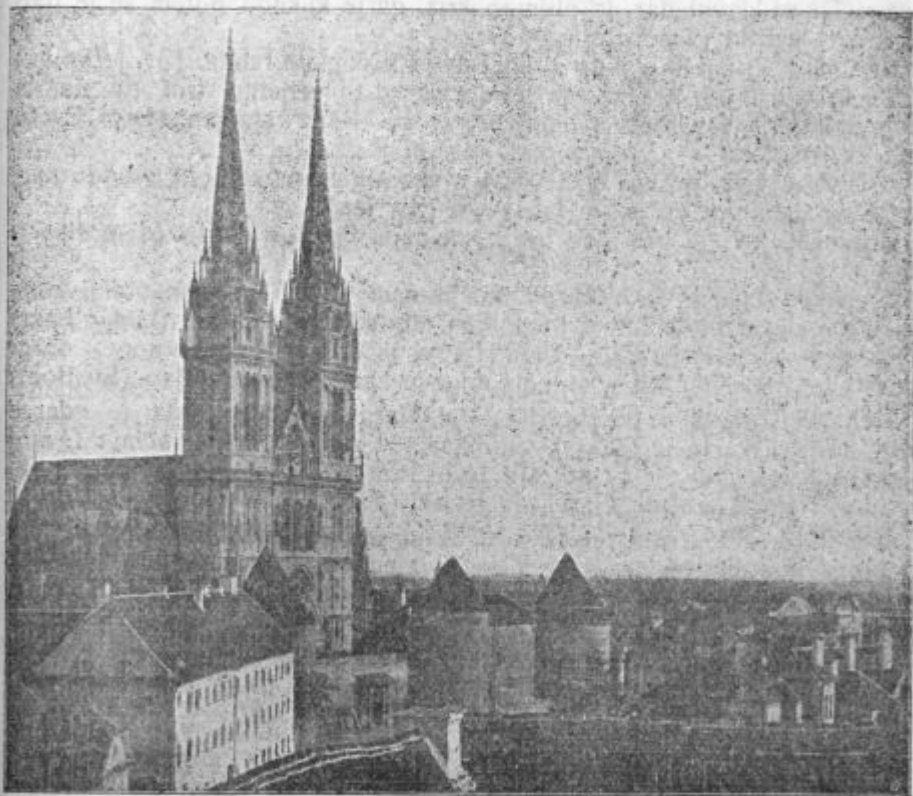
Krao ostrmi nad njenov odločnostjov, pohvali njeni odlok i njoj veli, da jo ne bo več s takšimi ponūdbami vznemirjao. — Keliko je dnesden takših deklin? Blažene so te.

Zveličana Katalena iz Genue, ki je šče bila komaj 8 let stara, je vsikdar, kda je v sobo vstopila - pogledala na podobo Križanoga Jezusa i je vzdehnola: O križani Jezus! Niednoga greha ne več, niednoga več! o križani Jezus! njednoga greha več!

Krščenik! tudi tebi kaže podoba križanoga Jezusa hudo bijo greha i obtežen njegovo! Zgledni se tudi ti na to podobo i s potrjim srcem z močnim odlokom vzdehni po zgledi te svetnice: „O križani Jezus niednoga greha ne več!“

Kristuš križan!

Kristuš je bio križan zvūna Jeružalema zato, da židovje ne bi mogli skriti te zveličavne, klavne daritve, pa tudi zato, da nišče ne bi mislo, da je Kristuš trpo i opravo to daritev samo za Jeružalemske prebivalce. (Sv. Tom. Akv.)

Stalna cerkev v Zagrebi. Edna najlepših božih hramov ne samo v Jugoslaviji, nego pa celom sveti. Imenitna je posebno zavolo lepoga gotskega sloga, v šterom je zidana.

Kristuš je blūzi Jeružalema šteo biti križan, ar je Bog to mesto iz-med drūgimi zvolo za navadne daritve, ki so bile predpodobe Jezušove daritvi na križi v večno zmiritev grešnoga sveta z Bogom (Sv. Tom. Akv.)

Kristuš je šteo trpeti na obljūbljenoj zemli, ar je ta bila središče naj-bole obljūdenoga okrožja zemle, v znamenje, da naj celi svet bo deležen sada Njegovoga trpljenja. (Sv. Tom. Akv.)

Gora Kalvarija, kde je bio Kristus križan, se imenuje za „kraj mrtvečkih glav“ ar so na tom morišči mrtvečke glave sem-ta ležale, i je tudi nekda Adamova glava tu bila pokopana (Sv. Aug.).

Kristuš je bio križan na sprotoletje, za časa, kda sta den i noč vednako dugiva bila, ar je šteo svet odkupiti v tistom časi, v šterom je bio stvorjen, to je na protoletje (Sv. Tom. Akv. i sv. Aug.).

Kristuš si je dao pred križanjem svojo obleko oropati, zato, da bi tudi mi grešne nagibe odložili, staroga človeka slekli i novoga oblekli i da bi rešeni posvetnosti za Jezušom hodili. (Sv. Jeronim.)

Obleke oropanom Kristuš je presv. Devica Marija pred križanjem podala platneni pojas. (Sv. Anzelm.)

Kda so Jezusa slekli, je poklekno na tla, povzdigno svoje roke, se darivao Oči za klavni dar, je obimno križ, ga je küšno i potem se je dao od krvnikov križati (Tom. Rupert).

Kristušov križ je bio vküp zbiti iz dva štirivoglata falata. (Sv. Jeronim.)

Te križ je bio iz hrastovega lesa, kak se to verjetno trdi po tistom velikom falati, ki je v Rimi v lepoj cerkvi sv. Križa sranjen. (Cyp. Evoh. Lech)

Kristušov križ je bio štirivoglat v spomin i znamenje, da bodo njegovoga sada deležni vsi štirje tali sveta (Sv. Jer.).

Kristušov križ je bio, kak trdijo, petnajst črevlov dugi i osem široki. (Pacc.)

Skrivni pomen križa: Zgornji tao pomeni odprta nebesa, dolnji končanje smrti, desni podelitev milosti, levi odpüščenje grehov. (Lud. v Lax.)

Kristuša so križali štirje krvniki: Prvi je držao Njegove noge, drugi levo roko, tretji desno roko, šrti je pa duge cveke skoz nje zabijao. (Sv. Bon.)

Kda so Kristuša na križ pribijali, je Marija omedlela, kda je vdarce hamrov začüla. Na to je jokajoč vzdihavala s zamuknjenimi rečmi: O moj sin Jezuš! Jezuš, moj sin! moj sin Jezuš! da bi jaz mogla za tebe, s tebov vmreti: Jezuš moj sin! moj sin Jezuš! (Pacc.)

Kristuš je bio križan ob 12 vöri. Za to je francozki krao Ludvik leta 1426 po vsem kraljestvi zapovedao opoldne zvoniti. (Canis. Gaguin Genebr).

Kristuš je vmro tisti den, na šteri den je bio poprijet, to je 25. marca. (Sv. Aug.)

Kristuš je bio na križi proti sunčnomi zahodi obrnjen, proti Europi.

Kristuš je na križi glavo nagno, v znamenje, da je pripravljen spokornoga küšnoti.

Po „Zgod. Danici“ — BOGOSLAV.

O sveta Marija, Kraljica mantrnikov, vužgi v meni stanovitno želo prelejšati svojo krv iz ljübezni do tvojega Sina za njegovo vero, ka me na smrtnoj vüri okrepi: potrpljivost mantrnikov; ka se ne zbojim, gda se zdigno proti meni sovražniki i prosim te, navči me, kak naj süčem svoje roke na borbo i svoje prste na vojsko. (Prec. Man.)

Večni posvet.

Euharistični vzniki.

Če bi vido svet — to je, svet brez krščanstva — da nikák darüje svojo ljúbezen nevolnomi i spačljivomi človeki i če bi te človek uporablaó to ljúbezen s čarnov nezahvalnostjov do svojega dobročinitelja . . . da, če bi svet vido takše stvorjenje, da ga brez pogleda na njegovo nezahvalnost obsipavajo z darami kraljevske darovitnosti, bi izjavo: „To pomeni ljúbezen razsipavati nedostojnim.“ — — — Dopúščati, da se dobrota tak zlorabi, kak ne bi to zločin bio? Što zamore to z mirnov dúšov gledati?

Muči svet! To je božansko lepo i vzvišeno! Ti, se zna, nenüreš toga prerazmíti, ar takša veličina nemore rasti na tvojem polji.

Da, bio je nekdaž nikák, ki je prineseo sveti te navuk i te svoj primer . . . ki se je oponašao do nevolnih stvorjenj z neomejenov ljúbez-nijov i veledúšnostjov! — — — Znao je on popolnoma točno, da boš njemi ti, svet, komaj odpústo to, da je bio takši zastopnik neomejene ljú-bezni, takši neprijateo tvojoj sebeznaósti . . . znao je On, da boš ti, svet, imenüvao to za slabost i zločin i da ga boš za to preganjao s svojov mržnjov . . . Pa vendar! — — —

Ali, o čüda, ne zdi se ti li, kak da On niti tebi nešče nikaj žalnoga včiniti? — — — kak da na sebe prima krivdo, s šterom ga ti okrivlü-ješ? — — — Kak krivec dopúšča, da je zaprti v vozko, hladno celico, iz štere ne izide do konca sveta.

To je tvoj Zveličiteo! — — —

Neje li Jezušovo euharistično življenje zednim řüdi robstvo? Neje li on tam v verigaj za tisto stvorenje, štero ljúbi? — — —

Čas, v šterom se müdi zvüna svoje celice je jako kratek . . . Ljübi Zveličiteo je zagvüšno vsikdar tam . . . v svetom tabernakli. Samo kratek čas se müdi na oltari . . . malo kda na vulicaj . . . frtao vöre v tvojem srci . . . i to je vse. Preostali čas porabi v svetoj senci taber-nakla . . . On ostane v svojih skrivnostnih verigaj.

Privošči se njemi pa vendar, da na kratek čas ostavi svoj tesen taber-nakel, vendar ne prestane biti rob. Vsikdar ostane združén v svetoj hos-tiji, štera ga z zemlov veže.

Gledaj ga tü na oltari izpostavlénoga . . . ona mala hütica njemi je celica . . . O koliko vekšo slobodo majo Njegovi molilci! — — — lehko se gibajo, pridejo i odidejo — — — jedino on ostane sam zaprt.

Tü ga pa pali slovesno nosijo po vulicaj v procesiji! — — — Kak-še veselje je okoli Njega! — — — Ali On je v rokaj svojega dúhovnika i te bi se na smrt borio, če bi njemi šтели vzeti toga roba . . . Jezuš ide mimo . . . On blagoslavlja . . . On deli milosti i ljúbezen . . . Zato On prima temjen i molitev.

Nesejo ga k betežniki, duši, ki že mogoče ostavlja vozo svojega tela, o čuda, niti tu ne prihaja On sam s svetov svojov osebov, ne, bele podobne krūha — bele stene svoje celice nosi s sebov.

I če vstopi v dušo šteroga vmirajočega, On njemi okrepčuje duha i njemi pomaga, da pride na slobodo . . . I dokeč se ona duša napunjena i razsvetlena z milostjov i ljubeznijov vzdigavle vse više i više proti nebi . . . Jezuš ostane kak privezan za hoštijo i ga nosijo nazaj v tiho kmi-co Njegovoga tabernakla . . . zapirajoč za Njim s ključom male dverice . . .

V svetom obhajili se šče On zapira tudi v dušo ednoga stvorenja . . . teda dvojno robstvo! Medtem za tem On tudi najbolje hrepenej! Ali kak trdo, kak bridko jemi je gostokrat! V svojem tabernakli nema bar trnja . . . ali v vngom ljudskom srci naleti na nje? — — — Zaroblen biti! Zaistino žalocno stanje! A poleg toga biti v vozi vkup s svojim krvnim neprijatelom . . . moj Bog, kolike muke!

Razmišlaš li prav, krščanska duša kak je Bog Ljubezni dnevno prisiljen da vstopi v to ali ono grešno dušo? — — — Jezuš poleg šatana, da tak pravim more vstopiti v zvezo s kralom mržnje — — — more občutiti njegovo prokletu zdūho . . . gledati njegov hūdoželeči šatanski smeh! To je strašno robstvo!

Jezuš je šteo, da se čte med grešnike . . . na Golgoti je nastopo kak grešnik, da zadovoli božjoj Pravici za grehe i spačljivosti grečnikov.

Grešnika najde včasih kaštiga, da za vse svoje hūdobije more živeti v osamenosti, v temnici . . . A kaj mi vidimo pri Jezušu? On stalno prebivle zavolo grešnika v vozi zapuščenih naših cerkvic . . . v celici svetoga tabernakla.

Njegovo robstvo ne čte leta — nego stoletja! Od pomilūvanja za Njega nega niti guča . . . On je niti nešče primili, ar dokeč bo tu na zemli četūdi samo eden grešnik, tak dolgo žele On pri njem ostati, da njemi bo na pomoč . . . On ga nemore ostaviti. Nekda se je trūden vlekeo za grešnike od dvorane poslednje večerje do Kalvarije . . . tudi zdaj neprestano hodi z oltara v svojo euharistično celico a iz celice v grobek našega srca! Vsako jūtro pride On z nebes na naše oltare, da se na njih vklene v evharistične verige i da se žrtvuje za nas . . .

Ne sta li drevo križa i to robstvo . . . verige i smrt samo dva stržena, okoli šteriva se vrti Njegovo euharistično življenje?

Pobožna duša, ki te vrstice čteš, povej odkritosršno na kom bi bio pravzaprav red, da vehne v temnici? — — — Na Njem (Jezušu) ali na tedi? — — — i v štero temnico si zaslužo vržen biti? — — — Ah, komaj se vūpam na to i pomisliti . . . ne bi li ta temnica bila pekeo? — — — Ti si sloboden! Zveličiteo je pa na sebe vzeo tvoje grehe . . . I zdaj je On zavollo tebe v temnici ljubezni, — v temnici, štera se da jedino zložiti z Njegovim božanstvom . . . A kak On ljubi te euharistične verige! kak je blagoslavla! ar On ti zamore iz neposredne bližine prožiti svoje roke i te pritegnoti na svoje Srce. Idi zato k tvojemi Zveličiteli, pašči k svetomi tabernakli! Zamoreli biti na zemli za tebe kaj vredenjšega, lepšega, zvišenejšega, kak je mala Jezušova celica! Kaj so zahvalnomi srci vse zlate, hladne palače vseh kralov sveta v prispodobu s tov malov celicov?

Da, Zveličiteo je tvoj rob! — — — Ščeš ga li ostaviti samoga? vsigdar samoga? — — — Kaj pa te delo smilenosti „roba obiskati“

samo za Njega nema nikše vrednosti? — — — Eli je za Njega v tom pogledi kakša izjema? . . . Bi li moglo podnesti tvoje srce, da ga nigdar ne obiščeš?

Čuj, krščanska duša! Jezusovo robstvo traja dolgo . . . dolgo . . . medtem bo ednok i tomi konec . . . Njegove verige bodo te razpadale, se raztrgale . . . Zveličiteo bo ostavo svoja sveta skrivališča i se bo pokazao v vsem sijaji svoje nebeske slave, sedeči na prestoli pravice, pozvao te bo pred sebe . . . ti se boš mogeo pokazati . . . i tvoja obsodba bo izrečena! A kak se bo ona glasila: — „Bio sam v temnici i ti si me obiskao . . . “ hodi! — ali pa — „Bio sam v temnici i ti me nesi obiskao . . . “ odidi! (Mat. 25, 36—43.)

Oditi? o moj Bog, a kama? . . . Ne, Bog nešče smrti nego, da prideš v življenje! Ali kde je življenje? — — — „Jaz sam življenje“, je pravo tvoj Jezuš. Ščeš li teda meti tao toga življenja, najdeš ga jedino pri Njem, zamoreš ga edino črpati samo iz svetoga tabernakla.

Sam Jezuš naj bo teda tvoja sobica, v štero se zamoreš od časa do časa zaprti, da zamoreš ž Njim sam živeti . . . Tudi ti sam si prizadevaj, da postaneš tiha sobica tvojemi Zveličitili, ki teliko po tom hrepenej, da se nastani v tvojem srci, da v tebi žive . . . Ta oddeljenost bo tvoje zveličanje. Dobro premisli: Če se zapreš v Srce Jezusovo, kakti v skrivnostno celico, znaj, da si gvüšen pred neprijatelom . . . Zato dobro pazi, verostüj, da Zveličiteo ne najde v tvojem srci svojega neprijatelja.

Dobro premisli to istino i pogosto misli na njo!

Jezero i jezero plemenitih düš se je odpovedalo nečimernosti i slasti toga sveta, premaganih od lepote Jezusovih verig, zmaganih od veledüšnosti božanskoga roba, i so se v popolnoj svojoj slobodi smeje v Jezusove lance, da s Kralom svetoga tabernakla delijo Njegovo zarobleništvo.

Da, one živejo v vozkoj, priprostoj, neokrašenoj celici, kak On . . . s slovesnimi obljübami so se odpovedale svoje slobode, kak On . . . šče več, nje mogoče za vsikdar želežna rešetka razdelüje od svetskoga društva i greha, kak Jezusa razdelüjejo male dverice svetoga tabernakla Njegovoga . . .

O ve odebrane düše, ki ste Bogi posvetile svoje življenje, kak lepi je vaš stan . . . kak sijajne so vaše verige . . . kak vzvišeno je vaše življenje, vaše robstvo! Živate z življenjom Jezusovim! Eli vam je mogeo podeliti Gospod vekšo milost? vam skazati vekšo čast . . . vekšo ljübezen? — — —

Dober Jezuš, pogledni zdaj malo na mene nevolnika! — — — Glej, tüdi jaz ležim smeteni v lancaj, ali v lancaj, ki so onečasšeni z grehami. O reši me jih i zavij z lanci Tvoje ljübezni. Oslobodi toga siromaškoga roba; raztrgaj vezalje moje gizdavosti i nečimernosti, ravnodüšnosti i srditosti; steri trdokornost moje volje; razderi tiranstvo mojih čütil; razteraj omejenost mojih žel; odpri na široko vrata srca mojega, da preminejo iz njega klice strasti i razteraj kmico moje neznanosti! — — —

Jezuš moj, sit sam že toga robstva grešnoga! Že dosta let hrepnem po Tvojoj ljübezni, da vzbüdim spavajočo moč svoje volje na dobro i da jo dalje razvijem. da zamorem sveto živeti. Ali kak bom to dosegno brez pomoči i milosti Tvoje? Smiluj se mi, o Jezuš, pomagaj mi!

V bodočem neščem več vživati takše slobode, štera ne pride od Tebe. Okrasi me s svojimi lancami; s zahvalnov ljübeznijov bom je noso! Nagni

mi pamet, da vsigdar Tebi posvečuje svoje najplemenitejše misli . . . moje srce, da njemu kriva sloboda ne ovira ljubiti Tebe . . . moja fantazija, da njoj vsikdar pred očmi lebdi Tvoja euharistična lepota i zmaga . . . Tvoje ljubezni . . . da, vzemi vse moči moje duše, da one od zdaj začevši ne živijo nikdar več oddaljene od Tvojega oltara.

Dober moj Zveličiteo, o da bi mogeo stalno v sebe vlečiti zrak Tvoje tabernakla . . . da bi mogla v mojo dušo zasijati skrivnostna kramljica Tvoje slavne celice . . . da bi mogeo stalno prisluškivati višje Tvoje euharističnega mučanja . . . da bi se mogeo vzdignoti do brezkonnega prostora Tvoje hostije . . . da bi mogeo po Tvoji izpostavnici gledati nebesa in se jim čuditi, da bi mogeo čutiti slast svobode Tvojih verig . . . i končno vmreti zaprt v Tvoje sladko Srce! —

* * *

Zakaj si potrta, duša moja, i zakaj si žalostna?

(Ps. 42.)

Molitev pred prečiščevanjem.

Za par minot pride Zveličiteo k meni . . . a jaz šče nesam nikak pripravljen za njegov prihod! Kaj naj začnem, da bar nekoliko okrasim svojo dušo? — — — Moj vbogi duh! neje zmožen, da prerazmi pravo misel, dobro idejo? A knjige? — — — Ah, niti one mi nikaj ne pomagajo . . . čtem je, ali je ne čtem, je vseeno; prešteto gostokrat niti ne razmim, pa tudi hitro pozabim.

A kak je šče le v mojem nevolnom srci? Morem se pitati, jeli je po pravici mam, da sem tak hladen i ravnodušen. Pregledavlem oltar, križ, svete slike . . . a vse to, kaj se me je včeraj globoko primalo, se mi dnevno več za nikaj ne predstavlja . . . Kelikošteč si prizadevlem, da bi pobožno molo . . . je vse zgubljen trud . . . je vse zaman!

Da, trbe samo, da mam volo moliti i že mi nekaj drugoga na pamet pride. Tak na priliko: šteo bi premišlavati veliko ljubezen, ki Te je privlekla z nebe k meni, ali kak sam začno, je moj duh že daleč od tega! V glavi mi brnijo roji vsakojakih najrazličnejših misli . . . šče i odurne slike . . . pa mi napunjavajo srce z nekšev trdokornostjov, tak, da bi se moglo misliti, da je to peklenska vojska.

Gledaj kaj se tu vse pisanoga, živahnoga i močnoga mota i kotala edno prek drugoga: vpliv včerajšnjega dneva, kaj sam vido i čuho, prijetno i odurno . . . pride vsakdenešnje brige, hrana, obleka . . . posli, štere sam opravo, ali šteri me šče čakajo . . . šala, ki se je pripovedavala . . . osebe, štere sam srečao . . . i potem šče stanovski prvejši grehi, ki sam je že davno pozabo — se mi naednok oživljajo pred očmi s vsemi svojimi malenkosti, kak, da sam šče je komaj včeraj včino. A kaj vendar želejo oni? — — — Nikaj drugo, kak da se mi v duši vzpodbuja nezavupanje, strah i zdvojnost.

Tak je teda z menov, dober Jezuš! Povej mi, kaj naj včinim? Smem se li dnevno prečistiti, ali pa bo bolje, da čakam? To je pravzaprav ono, zakaj mi ne poveš edno reč? Že dolgo čakam nato . . . ali ne čutim nikaj . . .

Moj Jezuš, dopusti mi oditi . . . jaz bom zjutra ponovno prišao, vupajoč se v to, da bom pobožnejši i bole zbrani. Ali vendar ne! Če Te dnevno sprejemem, bom se Ti znevero, to že slutim . . .

Dober Zveličiteo, kem duže odlašam, tem bole bole se gubim v svojih zanikajnih mislaj . . . Čuj teda! Eli je to raztrešenost ali pa zbranaost, suša ali pobožnost, to jaz nevem. Znam samo to, da je moja vroča želja to, da te vredno sprejem . . . Šteo bi meti gorečnost svetoga Alojzija, svete Terezije, svete Margarete Alakok, da pa šče gorečnost same bl. Device Marije . . . znam, sam siromaško stvorenje, štero trbe na vaakom stopaji podpirati; . . . če bi znao, da mam na duši velki greh, bi se včasi spovedao . . . mrzka mi je raztrešenost, neje ona radovoljna . . . goreče, goreče Te želem ljubiti . . . Pa že iz same poslušnosti do onega, koga si mi dao za duhovnoga voditela, ščem, da se zdaj prečiščim . . . Če sam dnes nesposoben, da z Tebov gučim, vendar se morem vrčti na kolena i spadnoti v Tvoje naroče . . . Odzdaj sam pripravljen, da delaš z menov, kaj ščeš . . . Z vsov poniznostjov srca rad sprejem Tvoja karanja, ar jaz nesam zmožen, da te vredno sprejem . . . šteo bi dosta meti od ljubezni Tvoje, ar Ti jaz, žalibog, tak malo ljubezni zamorem skazati, ne bo moje prečiščavanje sveto zavoljo mojih napak i pomenklivosti, vendar bo sveto po Tebi, zavoljo Tvoje neizmerne popolnosti . . . čeravno niti ne najdeš v mojem srci svetniškoga žarišča, venleško vstopiš v nje, kak i v hladni ciborij . . . pa če te ne bom zmožen, da Ti dosta povem, nebeski angeli bodo s svojov molbov gučali za mene. O Jezuš . . . glej, jaz prihajam . . . O Jezuš, smiluj se mi . . .

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio:
BOGOSLAV.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Gledajte naš račun! Dozdaj smo *notri dobili* najmre do 31. decembra l. 1928.: *stodvajsetišestjezerošeststoosemdesettri* dinare i 73 pare. Vö smo pa dali do toga časa: *petdesetdvejezeropetstodvanajset* dinarov i 67 par. Čistoga nam je ostalo na l. 1929: *sedemdesetštirijezerostosedemdeseteden* dinar i 06 par. Med dohodke smo spisali tidi posojilo, štero smo najeli, gda smo njive kúpili, med izdatke pa ravnoto posojilo, kda smo je dužniki vrnili. Za veliki blagoslov, šteroga nam je dober Bog dao, bodi njemi srčna hvala, vsem darovnikom i nabiratelom pa naj bo plača: zahvalna ljubezen sirot i smiljenost Oče sirot. Celi obračun dohodkov i stroškov se da viditi na tabljaj M. Lista v toj številki.

Dar Medjimurcov. Čurič Treza z Trnja i č. sestra Jerneja Kranjc iz Žižkov sta nabrala v Medjimurji, posebno v Čakovci 893 Din 05 p.

Interesa od v posojilnico vloženih darov smo dobili 2652 Din 01 p.

Občina Trnja je k božiči darüvala po rokaj Horvat Janoša i Marka 293 Din 80 p.

Izraeliti mislijo na naše sirote. Bader Emanuel, trgovec v Turnišči, je poklono 50 Din.

Lepi par ednoga župana na Kranjskom. Vinko Resman, župan v Radovljici, nam je darüvao 200 Din.

Se en lep dar iz Kranjske. Fr. Gorjanc iz Kranja nam je poslal 50 Din.

Novi črepi. Novih črepov smo dobili šest. Mamo jih tak 105. Potrebujemo jih ešče 695. Eden košta 650 Din ali 12 dolarov. Črepe kupijo darovniki iz Slov. Krajine i cele države SHS.

Amerikancom na znanje. Amerikanci kupijo osemsto kamlov. Eden košta 12 dolarov ali 650 Din. K amerikancom računamo vse naše izseljenike, ki prek mej naše države dobro slüžijo. To so pred vsem Amerikanci, Canadanci, Australijanci, Južno-amerikanci itd. Dajte njim to na znanje njihovi domači. Dozdaj smo dobili od njih 64 kamle. Potrebujemo jih ešče 736. *Tri mesece že nikši dvr ne prišo od naših izseljencov.*

ODBOR.

„O sveta Marija, kraljica patriarkov blagoslovljeni sad Joachima i Ane, blagoslovljen je sad tvoje utrobe, sladki Jezuš. Moli Boga za mené, ka na smrtnoj vüri zadobim kraljestvo Abrahami obečano.“ (Prec. Man.)

Dečici par zgledov.

Japonska deca.

Genljivi odgovor. Ednok je pitao misijonar dete plemenitih starišov : „Ka bi odgovoro ti, če bi te pitali, jeli s krščenik?“

Dete je odgovorilo : „Jaz bom pravo, da sem krščenik“.

Misijonar ga nadale pita : „Ka pa če bi te križati šteli, ka bi pa te včino?“

Dete je djalo : „Te bom se na smrt pripravlao“.

Misijonar je naprej spitavao dete : „Kak boš se pa na smrt pripravlao?“

Deček je zdaj zdigno svoje roke gor i z čüdovitov odločnostjov odgovoro : „Jezuš, smiluj se mi ! Jezuš, smiluj se mi ! Jezuš, smiluj se mi !“

Misijonar se je mogo v kraj obrniti, da se lahko razjoče. (F. Hattler S. I. „Rože s kat. dečinskoga ograda“.)

Rože sv. Jezuškove Trezike.

Prošnja 70- letne ženice, štera je nej znala šteti.

Podpisana piše materi Prednici Karmeličank v Lisieux.

Tannay 9. apr. 26.

Znana, 72 leti stara žena me je prosila, naj Vam v slavo sv. Maloj Treziki naznanim milost, štero je prjéla po njénoj prošnji. Tak pripovedavle ženica :

Ar nas je bilo dosta decé, sam nej mogla hoditi v šolo. Zato sam nej znala nej pisati, nej šteti. V življenji mi je to postajalo vsigdar žmeče. Zato sam jako skrbela, ka bar moja hči doségne to, ka sam jaz nej mogla. Gda je hči postanola vékša i je vidila mojo žalost, me je štela sama včiti. Probala je z vsov potrpežljivostjov, a pri vsoj mojoj voli je le nej šlo. Navčila sam se komaj par liter, a nanč reči, — ja, — nanč zloga sam nej vküp spravila. Leta 1919. je moja hči zbetežala na smrt. G. plevanoš jo je večkrat obiskao i joj ednok prineso življenjepis Male sv. Trezike. Štela ga je z velikim veseljom. Najlepše tale mi je pripovিদavala i gda je vidila, ka me jako zanima, mi je povedala vso vsebino. Oh. te je mrla i me zapüstila zapuščeno.

Kelko tolažbe bi bilo za mené, či bi bila v svojoj žalosti mogla šteti tiste strani, štere mi je pokojnica štela. Ali kak si pomagati ?

Ednoga dnéva si domislim, naj bi prosila sv. Malo treziko, ka mi zprosi to milost. Z velkov gorečnostjov sam se obrnola k njoj. Moja jedina žela je bila, ka bi mogla šteti slavljenje ljuboga Boga.

Ne dugo na to odprém „Zgodho Male dūše.“ Oh, kak sam bila presrečna : čtenjé, dozday nemogoče, mi je postalo navadno i samo posebi razumljivo. Preštela sam celo knjigo. To je bilo l. 1924. Te sam mela 70 let.

Čast. mati ! To mi je pripovedavala plemenita ženica, štera stanūje v Tannay i se zové g. Virginija Philippon

Blagovolite sprijeti . . .

G. dekan iz Tannay potrjúje, ka je izpoved g. Cirode verjétna : To je zavūpanja vredna peršona. Ravnotak je g. Philippon pobožna, jako resna žena, zato se nej bojati, ka bi bilo zmišleno.

Tannay, 6. apr. 1926
Annales 1. julija 26.

G. MARAY, plebanoš

Zavŕpanje zmaga.

Odlomek pisma, ſteroga je pisala Mala sestra Siromaſkoj svojoj sestri novinki, v kloſter redovnic Vmirajočega Srca J. Pismo je P. Martin, superior Misionarov, poslao v Lisieux.

Santiago, 13. jun. 1926.

Minoli teden je sv. Trezika D. J. pri nas sprosila čŭdo.

Edno naših „Malih sestŕ“ je več let bolelo oko. V zadnjih mesecaj se joj je stanje tak poslabſalo, ka je mogla več tjédnov hoditi k zdravniku. Tŭdi v glavi je mela silne bolečine.

Gda je vidla, ka se vrači pa nikaj ne pomaga, je vse nahala. Oko je bilo spoj slabſe i konačno je zgŭbila pogléd.

Decembra jo je preiskao drŭgi zdravnik, ki je povedao, ka je oko že zgŭbleno i o ozdravljenji nega guča.

Začnoli smo opravlati devétdnévnicu v čést sv. Treziki D. J. Zboſanja pa nej bilo.

Pred 14 dnévi je naša dobra prečast. mati dobila retikvijo drage svetnice. Včas i jo je poslala betežnici. Začnoli smo z drŭgov devétdnévnicev. tŭdi ta se je vidila zabada v.

Trétjo smo začnoli. Nej smo je ſče dokončali, gda so 7. junija v kapeli med molitvijov molitvijov popunoma minole. Pogléd se je povrno. Nemorem Vam popisati radosti „Male sestŕ“ i hvaležnosti do lŭboga Boga i sv. Trezike D. J.

Zdravnik je vgotovo, ka je oko popunoma zdravo i je pravo : „Sestra, gviſno ste opravili devétdnévnicu na čast kakſemi svetniki“.

Sv. Bernadardina Presv. Srca

Mala sestra siromaſkih.

Annales 1. III. 27.

Pred časom srečni herbniki.

Pismo sestŕe prednice Hčerij Modrosti v San Remo, Karmeli v Lisieux.

San Remo, 17. II. 25.

Čast. mati !

Z veſéljom Vam naznanjam izrédno milost, ſtero je sprosila draga sv. Trezika D. J.

Sv. Trezika je včas i mela priliko, ka pride na pomoč. Bilo je tak :

Eden od stricov jim je zapŭsto nekaj herbije, a v teſtamenti napravo, ka nesmijo pred punoletnostjov decé nikaj odati. Dovolite, prečast. mati, ka prepŭstim reč odlikuvanoj ženi :

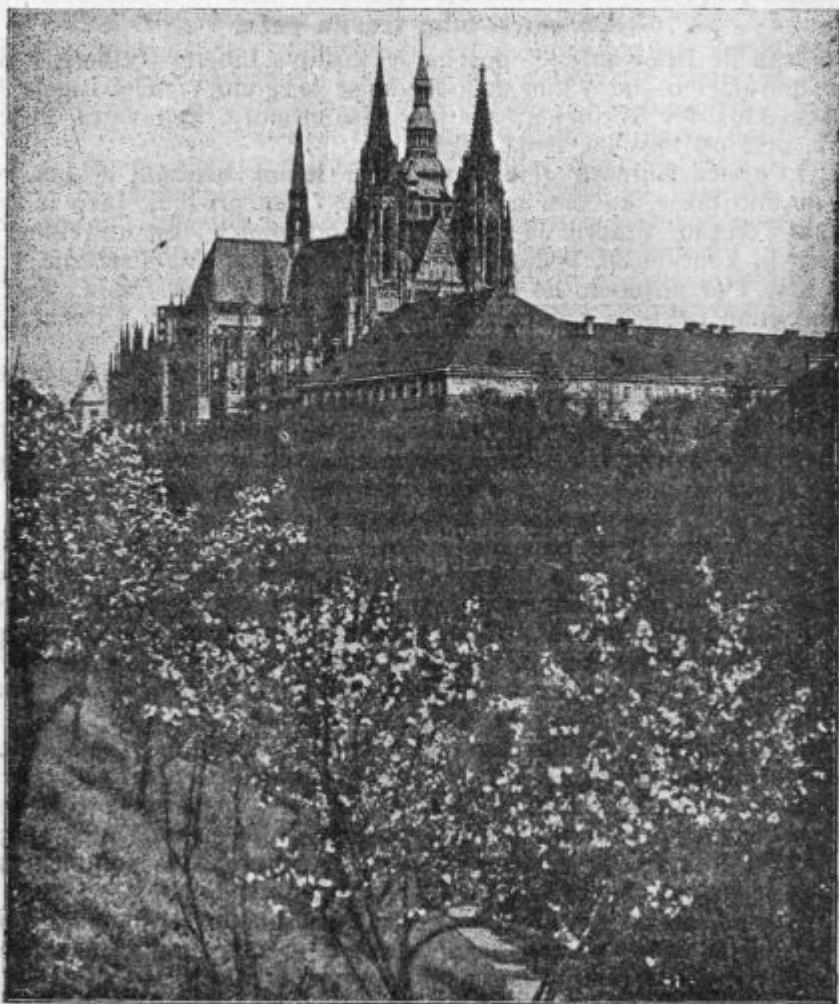
Oktobra 1924. sam bila v velkoj nevoli, zavolo poravnjanja stroſkov za mojega sina v semeniſči. Pitala sam se, kak naj ga zaj eſče dele pŭstim, ka ide ze Gospodovim glasom ?

Glavne dveri so mi bilé zdaj zaprejte. Iskala sama pomoč pri sv. M. Treziki. Sina sam nagučavala, naj ne zgŭbi vŭpanja i jo tŭdi goréče prosi pomoč. Či ſčé, nam ona lekko odpré „male dverice“ pomoči. Začnola sam opravlati devétdnévnicu. Med tem časom sam čŭtila navdih,

naj poglednem v testament pokojnoga strica. Što popiše mojo začudenost! Gdā štēm i štēm, najdem namesto: pri svojoj punoletnosti . . .

„Nečaki bodo lastniki — včasī!“

Včasī sam bežala k notari i njemi pokazala testament. Nej mogoče izraziti njegovo začudenje. Kak jaz, je tudi on pisanje parkrat prešteo, Zadeva je prišla pred sodišče, štero je izjavilo, ka se sme zapuščina odati. ar so deca herbniki že pred punoletnostjov.

Grad i cerkev v glavnem mestī Česke, v Pragi. Zove se Hradžani. To leto obhaja česki narod jezeroletnico smrti svojega kralja, svetoga Vaclava (Venceslava), kdā se njemi na čast posveti tudi krasna nova cerkev, dar českoga naroda. Letos bo veliko romanje v Prago, bo šlo tudi vno go Slovincov.

Carrara Terezija, dovica Bonami.

Nadaljevanje pisma naprednice.

Vse peršone, ki so testament videle prle i sledkar, priznajo čudovito

predruženje (substitucijo) i srečna mati je mogla poravnati stroške za mladoga bogoslovca.

Sv. Terezija Deteta Jezusa, ki je bila tak goreča za duhovniška pozvarja se toj prošnji nej mogla protipostaviti.

Blagovolite itd.

Sv. Marija Cecilija, sv. Jožefa
hčerka Modrosti

Annales, 1. julija 1926.

Po smrti bom trosila rože.

Gospa de Briemont je poslala v časopis Liberté (Friburg v Švici) sledeče poročilo o čudovitem dogodki, ki se je zgodo v začetki maja 1925. v nekšem kloštri v Bordighera ob Jadranskem morji. Redovnica, ki je bila svedok, piše od toga 29. maja 1925.

„Od konca februara smo dvorile 18 letnoj betežnoj deklici. Njeno stanje je bilo takše, ka smo mogle biti noč i den pri njoj. Jako je častila sv. Malo Terezjo. V aprilu je začnola opravlati njoj v čest devetdnevnicu, štero naj bi končala 30. Prvoga maja smo nesle kep Male terezije v špitalsko hižo i jo postavile na oltar. Betežnica pravi: „Sv. Mala Terezija! Razlistaj edno rožo, — rudečo rožo, kak jih maš na kejpi, v dokaz, ka me ozdraviš.“

Den se je bližao k noči. Deklica je ešče izda trpela velke bolečine. Okoli pol 8. vöre se je vlegla i se tiho pogovarjala s sestrov, ki je bila pri njoj. Nej dugo na to obe začujeta šuštenje i naednok zagledata na posteli rudečo rožo, ki se je razlistavala ravno tak, kak ona na kejpi. V par minutaj so bile vse sestre v špitacski hiži i dva duhovnika, ki smo jiva obvestili. Lističi nebeskih rož so ležali na posteli. Zaspavali smo „Magnificat“: Moja duša povelitjuje Gospoda. Nato so prišle vse gojenke i so kušnole lističe, prie kak smo jih djali v relikvij: za to pripravleno glažoveno kaštilico. Naslednjo noč je bilo betežnici bole, ali ozdravlena ešče nej bila. Pričakovali smo novi čudež. Sv. Mala Terezija nam ga ne mogla odpovedati, posebno nej na den svetnikovoga proglašenja. Prepričani smo bili, ka se zgodi v noči od 16. do 17. maja (17. maja je bila sv. Mala Terezija proglašena za svetnico).

16. maja večer je bila betežna deklica nenavadno razburkana. Pri njoj sta ostali dve sestri. Ob 11¼ zakriči radostno: „Rože, rože!“ Tri lepe rože so ležale na njenoj posteli: velka, bela, — ki se je razlistavala, rudeča i edna ešče v popki. I rožni lističi so kapali neprestano 8-10 minut. V hipi, kda so kapale rože na postel, je bila častita prednica navzoča. Čula je najmre betežnicó vzdihavati i je šla k njoj.

Jaz sam spala z drugov sestrov v stranskoj hiši. Prejšnjo noč sve bilej pri deklici. Ednok samo začujeve preč. prednico zakričati: „Rože“ i že sve bežali k betežnici. Nabrala sam prgiščo rožnih lističov, štere smo zagledali komaj te, kda so ležali na posteli. Bili so rdeči i beli. Betežnica pa je vidila v rajskom žari sv. Terezijo, ki jih je trosila. Deklica je sedela v posteli kak zameknjena. Nepremično je gledala na malo podobu, ki jo mamozdaj v kapeli. V špitalskoj hiši je bilo 11 sester, ki so videle rožne lističe na posteli i jih pobirale. Nato smo v sredini noči spevali Magnificak i molili devetdnevnicu k Maloj Cvetki. Spanje nam je ščista odišlo. Prednica je velela moliti: „Veni Creator“ i tiho smo se razišle. Na želo ozdravlene deklice-se je ves zavod posvetio sv. Mali Tereziji.

Rosehain, november, 1925.

Cvetka pri zibelki.

Pismo grofice Verclos Karmelu v Lisieux.

Nabeul (Tunis), 26. aprila 1924.

Častita mati!

Žalostniva, ar Gospod nej blagoslovo najnoga zakona, sva začnola z možom novembra 1921. opravlati devetdnevnicu v čast sv. Maloj Tereziji. Prosila sva jo, naj nama pošle zaželenoga angelčka.

Nej dugo nato nas je osrečila z zagotovilom, ka nas posluhne. Naš mali Žorž je prišeo zdrav i močen na svejt. Pet dni po rojstvi pa so moje svakinje opazile, da je - kak bi bio mrtev. Obrazek je bio bled i prapaden. Nikšega znaka življenja je nej bilo videti. Tašči pride na miseo, ka bi prosili sv. Malo Terezijo, naj čudežno pomaga. Svakinje so v trdnom zavupanji djale na blazino maloga mrtveca podobico z relikvijo sv. Trezike. Kakše veselje je stedilo prejšnjcmi strah! Dete je včasi ozdravilo, odprlo oči i st gnolo rokico, kak bi šteo praviti: dober den. I najbole čudno je to, ka je šteo z rokičov prijeti relikvijo, štero je meo nad glavicov. Kak si naj to razlagamo? Ali se je nej zgodilo na nadnaravno čudovito priprošnje sv. Male Terezije?

Čast. mati! Moje pismo lejko ponücate, kak Vam je drago v slavo božoj i dragoj Maloj Cvetki. Naša zahvalnost do nje je nepopisna. Obljubili smo, da se njoj idemo osebno zahvalit v Lisieuž i da damo prvoj deklici, štero nam izprosi, ime Terezija.

Blagovolite sprejeti . . .

Grofica Petra de Versclos.

10. julija 1924. so starši z malim Žoržom spunili zaobljubljeno romanje v Lisieux. Te den je svetnica odliküvala dete že ob drugm. Kda je stao ob trügi svoje nebeska zavetnice, njemi je izprosila ozdravljenje bolezni, štero je v Tunisi dobo zavolo velke vročine. Beteg se od tistoga časa nej več povrno. Odliküvanček je zdaj ščista zdrav.

Annales, 1. julija 1926.

i

Kralica družne.

Odlomek pisma Karmeličank iz Lerida v Španiji, Karmeli v Lisieux.

4. junija 1926.

Častita mati!

Poslušajte, ka je Mala Terezija napravila družini, ki je z našim kloštrom v prijateljskoj zvezi.

Ta družina je bila prle brezverska. Oča, pesnik i pisatel je iskao istine i se je večkrat pitao: „Če je po smrti istina vsega konec, kakši pomen te ma naše življenje? -- Oh, kak je žalostno! Kakše vüpanje nas vzdržavle v takši bridkostij?“

Nekšega dneva, preci dugo pred proglašenjom Male Terezije, je prišeo v družino frančiškan. Proso je miloščine. Pri toj priliki je dao domačoj deklici podobico Male Cvetke. Odzaja je bila tiskana njena „Moja de-

nešnja pesem". Dete je presrečno pokazalo podobico starišom. Oča je presteo podobico i ganjen zakričao: „Tak mala deklica i svetnica! —

Od tistoga časa sta on i žena postanola vse inačičiva. Malo Terezijo so proglasili za kralico družine. Sprejela jih je zaistino v svoje posebno varstvo.

Gospod je zdaj goreči katoličn i rad prihaja v našo kapelico. Ešče v časi, ki ga v Spaniji zovemo „mrtve vore“. To je čas, kda zavolo strašne vročine žive duše nega na cesti. Dugo ostane pred Najsvetejšim, blüzi svoje ljublene svetnice.

Dozdeva se, ka Mala Cvetka posebno ljübi to družino. Gospod i gospa sta štela küpiti njeno podobo. Med tom je bila nekša tombola, gde je bio glavni dobitek podoba Male Terezije. Ar sta se vdeležila tombole, sta čakala na izid, da vidita, če pride Mala Cvetka sama k njim v družino. I resan sta dobitek zadela.

Pa to je ešče nej vse. Gospod N. je šou v Barcelono, da bi küpo primerno glažveno omarico za podobo. Na cesti sreča neznano deklico, ki je nesla lepo glažveno omarico v vözrezanom lesi, v ozadji okinčano z rudelim baržunom. Na pitanje, ali bi njemi jo odala, je bila včasi pripravljena. Nato jo je pelao v svojo pisarno i pitao, kelko prosi za njo.

„Nikaj, nikaj, gospod; -- darüjem vam jo“, je odgovorila.

„Ne, -- toga ne morem sprejeti, -- kelko košta?“.

Ne da bi kaj odgovorila, je neznana deklica prejšla i püstila v pisarni glažveno omarico. Omarica je podobi pasala, kak da bi bila ravno za njo pripravljena.

Dogodek so povedali odličnomi dühovniki, ki je pravo:

„Nega dvoma, da je bila to sv. Terez ka sama“.

Pobožni dühovnik je bio sam čüdežno ozdravljen na priprošnje sv. Male Terezije.

Blagovolite . . .

S. Noemija Jezušova
karmeličanka.

Annales 1. novembra 1926.

Pomožni püšpek, dr. Ivan Tomažič v Rim. Naš pomožni püšpek dr. Ivan Tomažič so v drügoj polovici januara odpotüvali v Rim, ka tü, prekdaajo zbrani material za proglasitev pobožnoga püšpeka Martina Slomška k blaženim. Neizmerno odiči Boga, ki moli, se zataji, par sv. prečiščavanj darüje v te namen, ka se ta proglasitev zvrši i kem prle zvrši. To je služba za sv. Matercerkev.

Kakša cerkev je to gor na tabljaj M. Lista? To je črensovka cerkev. Pred petdvajsetimi leti so vnoge duše z svojimi gorečimi molitvami v toj cerkvi sprosile slovenskomi ljudstvi M. List, zato nosi M. List zdaj te cerkve podobo. Ta prva številka M. Lista se je tüdi v toj cerkvi razglasila, ka je prišla, izišla je najmre v Črensovcih.

Se širi M. List? Kak znamenja kažejo, se lepo širi M. List. Mamo že ves, kde je več M. Listov, kak je hiš. Ali trbelo de ešče vnogo molitve i podrka, ka ga sprime vsaka slovenska hiša ali familija bar v Slov. Krajin. Molite, dobre duše v te namen.

CERKVENI GLASI.

J. KONTLER

Službeni list lavantinske pūšpekije priporoča naš M. List. „Oglasnik lavantinske škofije, list prezvišenoga gospoda hercegpūšpeka toplo priporoča naš Marijin List ne samo vernikom Slov. Krajine, nego vsem v celoj pūšpekiji. Oda se za to dobroto najtoplej zahvalimo Prezvišenomi gospodi hercegpūšpeki, prosimo vse Marijine častitele, naj spunijo njihovo želo, naj si naročijo i naj širijo M. List.

Vseučiliška mladina pred sv. Očom. Talijanska vseučiliška mladina je počastila sv. Očo ob priliki, ka letos obhajajo svojo zlato mešo. Sv. Oča so v lepom govoru odgovorili mladini, ka jih veseli, da se trüdijo da postanejo dobri katoličanci. Žalosti jih pa to, da je vseučiliška taljanska mladina menje v krščanskom tabori, kak je prle bilo. Mladini nadale naročajo, naj ostane stanovitna v dobrom katoličanskem življenji i naj, kak Kristuš ošpotavanje i preganjanje sovražnikov mirno prenaša.

Katoličanstvo v Australiji i Novoj Zelandiji. Lansko leto meseca septembra se je vršo, kak smo čteli v M. Listi euharistični kongres v Sydney-i, glavnom mesti Australije-Nove Zelandije. Keliko je katoličanov v teh pokrajinah? Pred dobrimi sto leti ešče ednoga katoličanca ne bilo tū. Prvi katoličanski misijonar, ki je l. 1818. prišo v te kraje glasit pravo Jezušovo vero, je bio P. Flynn. A angleška luteranska svecka oblast njemi je ne dovolila, da bi smeo tū božo službo opravlati. Vrgla ga je v vozo i nazaj v Angleško odpelala. Druge vere, kak luteranske (anglikanske) nišče ne smeo držati. Če se je šteri katoličanec pri oblasti javo, ka je katoličanec i ka nede šo v luteransko cerkev, je dobo za odgovor: ali v cerkev, ali pa te z korbačom vō z toga kraja“. Dr. England, znameniti kat. pūšpek v Charlestoni so v parlamenti glas zdignoli proti preganjanji, štero je pretrpo prvi misijonar P. Flynn i štero so mogli prestati katoličanci v Australiji. Njegov odločen nastop je te sad rodio, da je angleška vlada dovolila dvema katoličanskima kaplanoma, da sta smela potūvati v Australijo za dūhovno pastirstvo katoličancov. A srd protestantov stem nese zmenšao, nego še povekšao i kak piše kardinal Moran, eršek v Sydney-i, je trpo do l. 1880. Od toga leta naprej zgūblja na svojoj moči den za dnevom, katoličanstvo pa pridobiva. Dokaz toga je tudi lanski euharistični kongres. Nova Zelandija je 1200 mil oddaljena od Australije, sta obe pokrajini tūdi po narodnosti ločenivi, a ar spadata pod Angleško svecko oblast i edno cerkveno, zato se skūpno gledata i obdelavata. Mata skūpno 6½ milijonov previvalstva. Izmed teh je katoličancov blūzi poldrūgi milijen. Z maloga semena je zraslo veliko drevo.

Rimski plemenitaši pri sv. Oči. Rimski plemenitaši, zvani patriciji, so k novomi leti pozdravili sv. Očo i njim čestitali za zlato mešo. Sv. Oča so njim odgovorili, naj bodo ne samo pri toj priliki, nego pri vsakšoj v v celem življenji *plemeniti v krščanskem življenji*.

Sveto leto. Sveti Oča so na spomin svoje zlate meše to leto do 27. decembra razglasili za sveto leto, v šterom se vnogi veliki odpustki lahko dobijo. V svojem pismi *Auspicientibus nobis* se posebno obračajo na duhovnike i jih opominajo, naj se to leto posvetijo. Pod kakšnimi pogoji se dobijo letos svetoletni odpustki, bomo svoj čas objavili.

Napredek misijonov v Dar-es Salaam-i. V Dar-es Salaami, v Afriki majo kapucini misijonsko pokrajino, kde se borijo za razširjenje katoličanske vere proti poganom i mohamedom (Törkom). Ka kak podpira njihovo gorečnost boža milošča i kak je blagoslavlja, se vidi najlepše iz sledeče statistike:

Bilo je leta	1922	1924	1926	1927.
misijonov	12	24	28	29.
misijonski sester	9	18	21	30.
katehetov	14	127	183	201.
katoličancov	3202	5725	10779	10980.
katehumenov	506	895	2401	2471.
(ki se na sprejem svetoga krsta pripravljajo)				
Prečiščavanj	22080	57740	110239	119861.
Misijonski postaj	7	10	15	16.
šol	83	123	185	199.
šolarov i šolaric	2084	5526	5240	5195.

V petih letaj tak velki blagoslov. Ka je zrok? Gledajte, koliko sveti obhajil je bilo edno leto, pa dobite odgovor. Edenajsetjezero vernikov i stodvajseti jezero prečiščavanj letno v misijonskoj pokrajini med jezernimi teškočami bole kak jasno govori.

Novo katoličansko vseučilišče so odprli v Nymwegen-i v Holandiji. Prve slušatele te univerze je sprejeo sv. Oča dec. l. 1928. Pri sprejemi je izrazo želo, naj se broj slušatelov od 400 povekša.

Češka. Jezeroletnico sv. Vavla s tem namenom bodo češki katoličani obhajali, naj se v gorečem delavnom katoličanskem življenji ponovi ves češki narod. Posvečen pušpek, dr. Podlaha so tūdi sprožili miseo, naj se za spomin jezeroletnice sv. Vavla ustanovi katoličansko vseučilišče, kde bi dobila pravo versko vzgojo češka inteligenca. — Dvestoletnico kanonizacije sv. Ivana Nepomucenskoga (ka je bio k svetcom prištet) bodo prve dni meseca maja obhajali češki katoličanci. Pri toj priliki bodo posvetili na novo zgrajeno cerkev sv. Vida.

VSEBINA:

Veseli glasi	Str. 1	Vezni posvet	Str. 11
Dika Marijina	„ 2	Od Doma sv. Frančiška . . .	„ 15
Bodi popolen	„ 6	Dečici par zgledov . . .	„ 16
Sv. Ignacij	„ 7	Rože sv. Jez. Trezike . . .	„ 17
Iskrice	„ 8	Cerkveni glasi	„ 23